

Майбутнє - на рівні сина

Ігор Павлюк

Майбутнє — на рівні сина.
Минуле — на рівні діда.
Всесвіт — то батьківщина.
Куди ж від неї поїду?

Куди подітись від себе?
Від моря, вогню і вітру?
В живих є така потреба:
В мертвих і мертвим вірити.

Сплю на воді. Приснилось
Тихе, як поцілунок.
Пам'ять смоктало в жилах
І віддавало лунами.

На екзотичні речі
П'яно тягнуло зранку.
Ноги якісь лелечі...
Дрібно тремтять фіранки.

Поле, ласкаве поле
Знову мене манило.
Те, що назвалось долею,
Мало великі крила.

Крила такі великі,
Що не змогло літати...
На монастирських ликах
Стало зеленим святом.

А за свою свободу
Щиро платило мною...
Минуле — на рівні народу.
Майбутнє — на рівні Ноя.